2021/1

r1.0b

Poutník

časopis Obce unitářů v Brně

Mettabhavana

„Tak jako naplňujeme křišťálovou vázu čistou, průhlednou a zdravou vodou, tak naplňujeme svoji mysl i tělo myšlenkami nekonečné lásky a soucitu. Kéž všechny bytosti jsou zdrávy a šťastny, kéž všechny bytosti žijí v klidu a míru.

Kéž všechny bytosti na severu, jihu, západě a východě, malé i velké, silné i slabé, bohaté i chudé, krásné i ošklivé jsou zdrávy a šťastny. Kéž všichni naši kritici, oponenti a nepřátelé jsou zdrávi a šťastni.

Odkládáme myšlenky závisti, nenávisti, myšlenky strachu, který jsme zažili od narození až po tuto chvíli; odkládáme myšlenky a představy o nemocech a nahrazujeme je myšlenkami nekonečné lásky a soucitu.

Kéž všechny bytosti jsou zdrávy a šťastny, kéž všechny bytosti žijí v klidu a míru. Kéž si všichni v pravdě uvědomíme, že jsme bratry a sestrami v jednom nekonečném oceánu života a přejme si vzájemně klid a mír. Mír blízkým a mír vzdáleným.

Opakujme si zvolna v mysli dvacetkrát: Kéž všechny bytosti jsou zdrávy a šťastny, kéž všechny bytosti žijí v klidu a míru.“

Meditace soucitu podle Bohumila Housera

(zdroj: byti.eu)

OBSAH

Císařovy nové šaty (Jarmila Plotěná) _____ 2
Recenze hry (Dan Novotný) _____ 4
Covidina (Dan Novotný) _____ 5
O smrti (Radovan Lovčí) _____ 6
Velký pátek (Jarmila Plotěná) _____ 11
K románu Poutník od paní Mokré (Eva Švecová) _____ 12
Bílá sobota (Jarmila Plotěná) _____ 17
Náboženství pro nevěřící (Dan Novotný) _____ 18
Máme milovat i svoje nepřátele? (Luděk Pivoňka) _____ 19
Dobré zprávy (Petr Samojský) _____ 20
Vesna, bohyně jara (Sofia Pavala) _____ 20
Koncert pro jedlíka, talíře a příbor (Petr Samojský) _____ 22
Ukřižovaná svoboda a naděje trubadúra (Sofia Pavala) _____ 22
Láskyplně (Vlastík Krejčí) _____ 24

Články Luďka Pivoňky, Petra Samojského, Sofie Pavaly a Vlastíka Krejčího byly převzaty z blogu unitářských duchovních

https://pospolu.unitaria.cz

Doprovodné fotografie a obrazy:

Archiv Pavla Sedláka (obal, s.16)

Archiv Jarmily Plotěné (s.3, s.10, zadní strana obálky)

r1.0a

CÍSAŘOVY NOVÉ ŠATY

Jarmila Plotěná

Znáte tu Andersenovu pohádku: Nějací taškáři naslibovali císaři, že mu ušijí nádherné šaty, které však budou neviditelné pro toho, kdo je buď veliký hlupák nebo se pro svůj úřad nehodí. Pak dělali, jakože pilně šijí a nový oděv císaři oblékají. Ten však žádné šaty neviděl, ale přece nemohl přiznat, že je buď hloupý nebo se nehodí k tomu, aby byl císařem! Tak vyšel mezi svůj lid bez šatů a dával pozor, co budou říkat jeho poddaní. Všichni se předháněli ve chvále nádhery toho neexistujícího obleku. Nikdo sice žádné šaty na císaři neviděl, ale přece se nehodilo, aby to na sebe prozradil, přece – co by tomu řekli ostatní?

Nepřipomíná nám to něco? Jistě, mnoho podobných situaci a zvláště tu dnešní. Už od konce léta je z převažujícího chování v české společnosti naprosto jasné, že je a ještě více bude zavirované „království české“, což se nyní naprosto tragicky potvrzuje v míře ve většině zemí světa nevídané. Výsledkem jsou desetitisíce naprosto zbytečně trpících a zemřelých. Kdekdo touží po návratu k normálu, kdekdo obviňuje z nedobrého vývoje epidemie kdekoho a kde co. Jedni chtějí rozvolnění, druzí naopak zpřísnění protiepidemických opatření.

Za této situace je jasné to, co ještě o Vánocích smělo říkat jenom „dítě“, ale co bylo zřejmé od počátku epidemie: Koronavirus se šíří nemilosrdně rychle. Nenapadá jen „přestárlé, polymorbidní a neperspektivní“ , přičemž toto cynické pojetí se obrací proti společnosti jako celku. Virus se mění, bez ohledu na to, jak tyto změny označujeme; skutečnost je ta, že se šíří rychleji a těžce nemocní jsou stále častěji i mladí lidé. Čím více se společnost „promořuje“, tím častěji se mohou vyskytovat stále nebezpečnější mutace. Střídání zpřísňování restrikcí a jejich uvolňování jen poněkud přibrzďuje šíření epidemie, ale zásadně nic neřeší.

Bez ohledu na námitky, že „jinde ve světě je to také takové“ a „vždycky epidemie byly“ a „ten virus tady už zůstane“ a „musíme si zvyknout“ a „na jiné nemoci lidé také umírají“ bychom si měli ve svém vlastním zájmu konečně všichni uvědomit, že to, co se tady děje, není dále udržitelné a nedá se na to zvyknout! Žádná vláda nic nezvládne bez lidí a je dokonce jedno, zda právě máme nebo nemáme k vládě důvěru a

pod jakou legislativou se opatření vydávají. Důležité je teď, jako ostatně od začátku epidemie a v každé těžké situaci, co udělá jeden každý z nás.

Na nás je rozhodnutí, zda sami dobrovolně a zcela vědomě, tudíž důstojně a empaticky, omezíme na nejmenší možnou míru svoje jakékoliv cesty, nedistanční kontakty, pochůzky a setkání. Už slyším námitku, že „to se tak někomu řekne, ale my musíme.“ Opravdu? A vždycky, nelze přece jen něco vynechat, zjednodušit, promyslet, udělat jinak? Psychická odolnost se neprojevuje snahou nevidět skutečnost, jaká je, „nic si nepřipouštět“ a snažit se „přijít na jiné myšlenky“, když je třeba si právě jasně situaci uvědomit, nelitovat se a urychleně jednat. V zájmu sebe, v zájmu nás všech. Dítě, které řeklo, že císař nemá žádné šaty, nebylo řízeno „těmi mocnými tam někde“, ani nemělo zištný zájem či nějaké psychické problémy, nebylo „neduchovní“ a vlastně ani statečné. Říkalo jen, že císař nemá na sobě žádné šaty, když je neměl.

Jarmila Plotěná

RECENZE HRY

Dan Novotný

Na novou hru od vývojářského týmu Add-On AI, zvanou Země, se čekalo velmi dlouho. Stálo to za to? To se dozvíte v této recenzi.

Když se hráč objeví ve světě hry, zapomene na svoji předchozí existenci. Bude si myslet, že celý svět, ohraničený zrozením a smrtí, je pouze Země. Rodiče, kněží různých náboženství i jiní lidé, jej budou zásobovat vzájemně se vylučujícími hypotézami o tom, co po smrti následuje a jaký je hráčův smysl života. Buď přijme nějaké jejich doporučení ohledně toho, co má dělat, nebo si začne skládat střípky sám. Někdo si bude velmi jistý, "jak to vlastně je", někdo naopak ne.

Není možné hru zapauzovat ani z ní na chvíli odejít a poté se vrátit. Výjimku tvoří leda sny, což je zajímavý nápad týmu Add-On AI, jak nenásilně informovat hráče o tom, že jeho svět přece jenom nemusí být jediný, sny mohou obsahovat i informace, které hráč může použít.

Hráč musí shánět jídlo, střechu nad hlavou a jiným způsobem si zajistit existenci ve světě Země. Možná dojde k tomu, že právě toto zajištění existence je vlastně jediným cílem, i když je to trochu argumentace kruhem. Ve hře se objevuje grinding, čili opakování celkem nudných činností dokola a mnoho hráčů se bude různými prostředky snažit grinding zmírnit, což jej povede k dalšímu prozkoumávání světa hry.

Co se týče ovládané postavy, jsou k dispozici dvě pohlaví, každé se svými výhodami a nevýhodami, množství schopností, silných i slabých stránek postavy. Hráč si může zkusit zvolit povolání ve hře tak, aby jej byl schopen co nejlépe vykonávat právě co se týče schopností jeho postavy.

Komunikace s ostatními hráči je něco, co dodává hře velmi dobrý multi-playerový rozměr: je možno zakládat přátelství, milostné vztahy a jinými způsoby se vzájemně propojovat s ostatními hráči, vzájemně si pomáhat bojovat se složitou realitou Země.

Nesmíme zapomenout na morální a duchovní rozměr hry: zlé chování vůči ostatním hráčům je penalizováno, většina postav má

svědomí, které jim nedovolí zlo ve větší míře činit. Taky náboženské systémy, které hráč ve hře potká, často cílí na rozvinutí morální síly postavy ve hře. Jednou z možností, jak ve hře získat nějaké bonusy, je duchovní cesta za osvícením, která má zajímavá specifika co se týče možností postavy, jejího duchovního výcviku i informací a zvláštních schopností, které postava získá.

Zkušenější hráči pochopili, že hra je spíše obtížnější, rozhodně není vhodná pro bytosti, které očekávají nějakou povrchní, jednoduchou zábavu. Pokud ale jdete do hloubky, tak můžu Zemi, nový výtvor vývojářského týmu Add-On AI, doporučit jako dobrý způsob, jak si užít zlomek vaši existence ve věčnosti.

COVIDINA

Dan Novotný

dneska jsem
cítil Boha
ale nezahlédl jsem
Boží tvář:
asi má
roušku

O SMRTI

Radovan Lovčí

„Zvládneme to. Bude zase líp. Překonáme krizi a život opět půjde dál. Věřme si! Buďme silní!“ Tato a jiná hesla dnes kolují v mediálním prostoru a na sociálních sítích v době koronavirové krize.

Ano ti zdravější a silnější to jistě zvládnou, a možná i někteří nemocní. Ale ne všichni. Někteří to prostě nezvládnou a jejich fyzický život skončí.

Jenže ti jako by nebyli. S nimi se ve vzletných heslech nepočítá. Proč? Protože smrt je v naší společnosti tabu, a tak se o ní dostatečně nemluví ani v době, kdy hrozí celé řadě lidí. Opět jako by neexistovala. Jako by se na mrtvé mělo co nejdříve zapomenout – a život půjde dál.

Jak se asi cítí člověk, kterému je jasné, že v boji se smrtí nezvítězí a odžívá si své poslední dny na této planetě, navíc v izolaci od druhých? Jak je těm, kteří pokud onemocní, mají jen mizivou šanci na přežití? Co jako duchovní lidé můžeme pro tyto bližní udělat, zvláště máme-li je ve své blízkosti? Čím jim můžeme být – na rozdíl od ryzích materialistů – nápomocni?

Zažil jsem v životě blízkost smrti již několikrát. Narodil jsem se s vratkým zdravím a vadami některých vnitřních orgánů, což mi na jedné straně přineslo četné svízele, ale na straně druhé mně mnohému naučilo. Pohyboval jsem se okolo symbolické hrobníkovy lopaty už v dětství a dospívání a musel jsem se vždy, když lopata začala hrozit, nějak s nastalou situací vyrovnat. Třeba takové noční astmatické výjezdy s kyslíkem už v raném dětství nebyly zrovna záležitostí dvakrát příjemnou a připomínaly mi tehdy živoucí hororový zážitek, nežli jsem se s nimi postupně naučil žít a teprve mnohem později, ve zralejším věku, jim i díky určitým duchovním poznatkům maximálně předcházet. Nejhůře bylo v mých 21 létech, kdy jsem asi ¾ roku prožil s velkými zažívacími potížemi, kdy lékaři nedovedli po určitý čas vyloučit ani rakovinu. (Přesně o 20 let později se mi pak obdobná situace zopakovala.) Nemohl jsem pořádně jíst a byl jsem dočasně vyhublý, že mne okolí nepoznávalo,

což bylo při mé robustní a mnohdy vypasené podobě pochopitelně pro okolí překvapením.

V takovéto situaci nepomáhá říkat si, že smrt se mne netýká a že se ze všeho zcela určitě vysekám. Ano, o to je dobré usilovat, ovšem výsledek není zaručen a dříve nebo později bude nucen do tváře smrti pohlédnout každý z nás. Proto je dobré být na ni připraven a smířit se s ní, přijmout ji, podívat se jí symbolicky do očí a vyzkoušet si už včas a předem, jaké to je, kdyby váš konec měl nastat třeba jen o pár minut později. Jak jsem si sám ozkoušel, v okamžiku přijetí daného stavu mizí veškeré usilování i osobní vůle, přichází jen pokorná akceptace toho, co má nevyhnutelně nastat. A právě v tomto stavu nevůle a jakéhokoli nechtění namísto pláče, namísto smutku či sebelítosti nebo výčitek se dostavil vždy jen nejhlubší klid, mír a možná překvapivý pocit blaženosti a povzneseného vědomí. Bral jsem vše tak, že prostě jen přichází to, co musí, ale poněkud dříve, než jsem si plánoval. Zakusil jsem pocit naprostého odevzdání i vzdání se všeho. Ostatně, kdyby smrt nebyla vylučována z veřejného prostoru i debaty, dozvěděli bychom se od lidí, kteří s ní přicházejí denně do styku (a mnozí mají i tuto osobní zkušenost), že zemřelý člověk má na své tváři často až neuvěřitelný výraz klidu a blažený úsměv, s nímž je později ukládán i do hrobu. Náhoda? Nemyslím si.

Tedy: přijal jsem smrt jako jednu z variant mého vlastního vývoje, smířil a sblížil jsem se s ní včas a cítil jsem se na ni připraven. Ale zároveň jsem činil vše pro to, aby šlo o variantu pro mne až tu nejposlednější ze všech a abych se ze svého onemocnění s pomocí dostupné i duchovní léčby co nejdříve a zdárně „vykutal.“ Stalo se to druhé, nicméně žil jsem po celou dobu s klidným a smířeným vědomím i oné nejposlednější možnosti, nezavíral jsem před ní oči, přijal jsem ji bez výčitek do svého života a to mi zároveň umožnilo zachovat si vyrovnanou mysl a hluboký vnitřní klid, který je ostatně k léčbě tolik žádoucí. Konečně nač se trápit tím, co je beztak dříve či později nevyhnutelné? Je dobré být vyrovnán se všemi variantami a nejlepší obranou je nakonec vždy útok, ne útěk, přímý pohled výzvě z očí do očí, ne pštrosí strkání hlavy do písku.

Pravda, měl jsem oproti jiným ještě jednu výhodu. O čtyři roky dříve jsem prodělal svou první srdeční zástavu, při které jsem dočasně opustil své fyzické tělo (výzkumníci zkoumající tuto oblast mluví o tzv.

zážitku blízké smrti neboli Near Death Experience). Respektive, a to bude znít přesněji, mé vědomí opustilo mé fyzické tělo a po nějaký čas fungovalo i bez ohledu na něj.

To mne zbavilo strachu ze smrti, jímž si běžně procházejí všichni smrtelníci, kteří se s danou věcí musejí bez výjimky ve svých životech nějak popasovat. Bohužel majoritní reakce je zpravidla taková, že smrt vyženou z hlavy a začnou ji hlouběji řešit a přemýšlet o ní až tehdy, když jim začne reálně hrozit např. z důvodů zdravotních či vysokého stáří. O to hůře pak na ně dopadá a nedivme se, že dnes, kdy reálně hrozí více či méně všem generacím, se z této představy někteří hroutí a nalézají se v těžké psychické depresi.

Děsí je nicota, konec a jakési vypnutí jejich vědomí, vstup do nekonečné temnoty, v níž navždycky zhasne jejich uvědomování si sama sebe. Přichází pocity zmaru, výčitek a rozladění.

Opakuji otázku z úvodu statě: Čím takovým lidem můžeme – na rozdíl od materialistů – účinně duchovně pomoci? Povzbuzením, dodáním naděje, vážným hovorem na dané téma, v němž se pokusíme druhého zbavit jeho ryze hmotařského vidění světa a přivést jej k uvědomění, že člověk je bytostí duchovní, která je na této planetě jen na dočasném pobytu, nežli se přesune do jiného světa, který můžeme zvát oním, nehmotným, jemnohmotným anebo také transcendentním. Není nutné nikoho přesvědčovat urputně a příliš vehementně, buďme rádci citlivými a taktními, uměřenými k individuálnímu poznání i intelektu druhého. Intuice, pokud ji umíme s citem a pokorou naslouchat, už nás v podobné situaci povede sama.

Také o zážitcích blízké smrti existují dnes četné knihy a v češtině o ně dávno není nouze, nemluvě o různých internetových zdrojích. Kritici a skeptici mohou namítnout, že zkušenosti blízké smrti nejsou dnešní vědou obecně akceptovány, nebo dokonce celou věc odbýt frází, že věda k celé věci ještě neřekla své poslední slovo. To je samozřejmě dosti úsměvný argument. Opět rád vysvětlím proč.

I když lze tzv. mimotělní zkušenosti sofistikovaně vykládat působením různých chemických látek v našem mozku, tak zmíněné vysvětlení nestačí k odpovědi na to, proč byli někteří lidé schopni při takovémto zážitku přesunu v prostoru na zcela jiné místo, kam jejich fyzický zrak nesahal, kde se tělesně vůbec nenalézali a kde nemohli vyslechnout např. hovor cizích osob, který se odehrával v tutéž dobu, kdy oni leželi jinde,

či spatřit děje a předměty jim pro svou vzdálenost nedostupné. Pochybuji, že medicína z etických důvodů přistoupí na záměrné a rizikové srdeční zástavy pokusných jedinců, jak ukazuje např. jeden z amerických sci-fi filmů. A říkat, že věda ještě neřekla své poslední slovo v situaci, kdy i ve vědě je podobné téma převážně tabu a věnují se mu pouze odvážní a alternativně smýšlející vědci (následně vystavení posměchu a vyobcování na okraj své komunity), nemá cenu. To bychom mohli čekat stovky let. Je nutno samostatně přemýšlet a vyvozovat závěry už nyní. Mimochodem osobně už žádné zásadně nové zjištění neočekávám. Je ovšem smutné, že na zkoumání krovek členovců či stravovací návyky v době středověké můžete čerpat nemálo grantů, zatímco tabuizované a pro život každého z nás zcela zásadní téma NDE-prožitků je zkoumáno málokdy a výjimečně, a ještě za cenu zesměšnění těch, kteří se danou věc pokusí ventilovat v rámci většinové vědní komunity, fungující v oblasti tabuizovaných témat v praxi často obdobně dogmaticky jako kdysi křesťanská církev při potírání názorových heretiků.

Lidé popisující své zkušenosti blízké smrti mluví o setkání se Světlem (resp. Světelnou bytostí), která jim promítla jejich dosavadní život, v němž měli možnost sledovat následky svého jednání na blízké i vzdálené okolí. Mohli bychom to nazvat jakýmsi mravním soudem, kdy vnímali reakce jiných bytostí skrze jejich vlastní pocity a vědomí. Poetičtěji řečeno, byla zkoumána dobrota jejich skutků. Že by byl někdo měřen podle toho, ke které církvi nebo světovému náboženství v životě patřil? Zda plnil všechny požadované rituály? Zda mělo jeho ego 6 akademických titulů a čím vším se prsilo před okolím? Kolik a zda dotyčný úspěšně vydělával a jak se svou firmou zdárně a neúprosně drtil svoji konkurenci? Ale kdeže. Z výpovědí jednotlivých osob vyplývá, že tyhle pofidérní zkušenosti nikoho nezajímaly.

A teď si představme, že by netoliko věda, ale i celá naše hmotařsky či v náboženské oblasti dogmaticky založená společnost uznala, že člověk není všemocným pánem světa, že jsou tu ještě vyšší síly a inteligence nežli on, že ono honění za vyšším DPH, materiálními statky, kariérou a sebezviditelňováním či křečovité lpění na nejrůznějších náboženských dogmatech je jen zbytečným a scestným pinožením a že systém, ve kterém žijeme, příliš nekoreluje s tím, co je v duchovní sféře pokládáno za opravdu hodnotné. To by mocní tohoto světa dopustili jen velmi neradi. Tak se nedivme, že některá tabu-témata je nutno uměle udržovat

při životě, což na druhé straně neznamená, že ti odvážnější nemohou jednat jinak a jít se vztyčenou hlavou proti proudu. Časem totiž zpravidla zjistí, že s nimi kráčejí další a další a pak jednou v budoucnu přijde čas, kdy se protiproud stane proudem hlavním …

A v závěru ještě zopakuji to, čím jsem se zabýval v úvodu článku. Chceme-li být po duchovní stránce platní v současné krizi, vyhněme se jalovým frázím o tom, jak vše zvládneme a bude zase lépe. Uvažujme ve všech variantách, buďme připraveni na různé cesty vývoje, i ty krajní, které se mohou týkat každého z nás i našich bližních, ignorujme přihlouplá a škodlivá tabu, mysleme také na ty, kteří se s námi mohou rozloučit či od nás fyzicky odcházejí a snažme se jim být nadějí a účinnou, ne toliko frázistickou oporou.

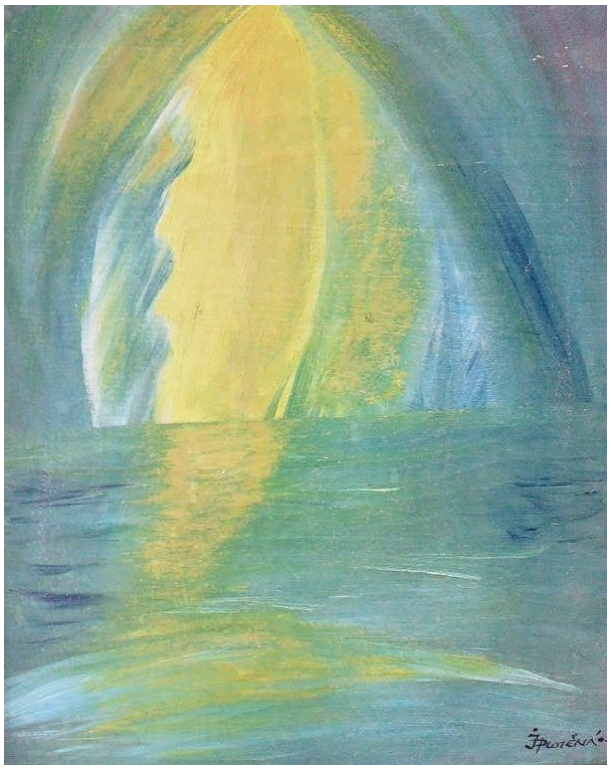

VELKÝ PÁTEK

O Velkém pátku se už napsalo mnoho. Křesťané tento Den prožívají mimořádně intenzivně jako Den vzpomínky umučení Páně. Kdysi to byla příležitost k uvědomování si utrpení soustředěním se na dávný příběh Ježíšova Ukřižování. Dějiny pamatují dramatické a někdy i tragické Velké pátky a dodnes na některých místech jsou věřícími takto, až hmotně, prožívány. U nás, zvláště v této pandemií zamlklé době, je Velký pátek podivuhodně tichý, jarní den, kdy mlčí kostelní zvony (říká se, že odletěly do Říma). Někde je ještě nahrazuje zvuk řehtaček. (Ostatně, víme, kde, kdy a proč se rituálně používají řehtačky v jiném náboženství než je křesťanství? Je to v judaismu. Víme o kterém svátku a proč?)...

Význam Velkého pátku je však mnohem hlubší než bolestná historická vzpomínka. Lidová tradice říká, že v tento Den se otevírají poklady. Obvykle to bývá příběh, který vypráví, že nějaký chudý člověk jde lesem a najde poklad nebo přijde ke skále a ta se před ním otevře a on vejde do nesmírného bohatství, z něhož si smí vzít buď neomezeně nebo s nějakou podmínkou. Připadá mi, že toto pojetí má vlastně blízko k hlubokému významu Velkého pátku, neboť Tento Den není historií, ale stálou přítomností. Ježíšův příběh říká člověku, že vejití do veliké Přítomnosti je možné a že nejsme na takový úkol sami. Vertikála světa vezdejšího, časného a pomíjivého a horizontála Věčnosti či věčné Přítomnosti se v tento Den setkávají a protínají se v pradávném znamení kříže. Kříž tak už nemusí být chápán jen jako nástroj smrti, ale jako průsečík Návratu po vertikále, aniž by se podceňovala hodnota horizontály.

Jdeme-li po dočasné cestě v tomto projeveném světě můžeme najít poklad, který však není z řádu časnosti. Oba světy se tak mohou protnout. Toto setkání je zákonité, proto se mysterium Velkého pátku každoročně opakuje. Připomíná, že u každého člověka jednou musí dojít k Velkému setkání.

Požehnání kéž Vás provází nejen o Velikonocích

Jarmila

K ROMÁNU POUTNÍK OD PANÍ MOKRÉ

Eva Švecová

Blíží se Velikonoce, ale jak je vlastně budeme oslavovat? Proputujeme časem do dob vítání slunovratu, nebo budeme slavit „svátky jara“ a veselit se z barvení vajec a hojné pomlázky? Zabředneme pouze do světa, který známe, neboť v něm žiji já, moje rodina, můj národ, má planeta, tvořící jediné malé zrníčko celého hmatatelného a nepopíratelného Vesmíru?

Na Zemi však žijí i ti hloubaví, kteří se nespokojí se známým „žiji tady a teď“, ale jejich nitro se zabývá tím zatím neprobádaným Tajemnem, občas vzrušující naši duši zavane-li v její blízkosti. Fyzikové, chemici, přírodovědci, astronomové, matematici přinesli svým bádáním mnohá vysvětlení, pochopení dosud značně nepochopitelného a stále přinášejí nové objevy. Ano, je to úchvatné, poučné, a až nebezpečné, chopí-li se jich nositel bezcitného a slávu hledajícího srdce a začne je používat pro ziskuchtivé účely. To všichni známe z celkového světového dění…

Avšak tito hloubaví nejsou plně uspokojeni. I když se hodně odhalilo, neodhalilo se všechno. Prozatím je do maxima prozkoumáno vše existující, tedy již dané, jako skladba hmoty, vzájemné provázání, působící vztahy a následky, ale to vše se týká existujícího, až zpětně k malému atomu, neutronu, protonu a tak dál, k menší a ještě menší částici.

Kdo tohle všechno vymyslel a stvořil? Kdo dává lidem intuici, vnímání hmotného i smyslově nevnímaného, kdo to všechno řídí a udržuje?

Neexistuje mysl, která by dokázala ze svých znalostí a rozumu odpovědět. Ani vědci nebo duševní badatelé, filosofové nejsou jednotní. Oproti dřívější tendenci vše nevyzpytatelné raději zavrhnout a prosadit materialismus, ozývají se stále více hlasy svědčící o existenci duchovní síly Boha, Stvořitele.

Víra nesmí být slepá, pouze živá víra, to znamená skutečné poznání Boha, jinak je slabá a lehce přemožitelná úvahami rozumu. A ten je při duchovních záležitostech záludný, byť přesvědčivý.

Nejčistší Pravda nám byla v poslední době darována samotným Pánem nebes i země, a to skrze čistého, zbožného a pokorného člověka Jakoba Lorbera, který žil ve Štýrském Hradci v Rakousku. Od roku 1840–1864, to je 24 roků, každé ráno přijímal v srdci vnitřní hlas, nazýval jej Božím a pravidelně zaznamenával, co slyšel. Někdy i v přítomnosti přátel, což byl hudební skladatel Anselm Hüttenbrenner, který u sebe před úzkoprsou dobou ukrýval Lorberovy rukopisy, básník a jeho životopisec Karl Gottfried Ritter von Leitner a další. Ve věku téměř 40ti let, kdy dostal lákavou nabídku na místo kapelníka v Terstu, dostal ono první sdělení:

Takto praví Pán pro každého, a je to pravdivé, přesné a jisté: Kdo chce mluvit se Mnou, ať přijde ke Mně a Já mu vložím odpověď do srdce. Avšak jen čistí, jejichž srdce je plné pokory, uslyší zvuk hlasu Mého.

A kdo přede vším světem Mně přednost dává, Mne miluje jako něžná nevěsta ženicha svého, s tím budu ruku v ruce kráčet. Bude Mne povždy zřít jako bratr bratra a jako jsem Já ho již od věčnosti zřel, dříve ještě nežli byl.

Rozechvělému Lorberovi stékaly slzy po tvářích. Uznal snad Nejvyšší vhodného jeho, nepatrného hříšného člověka, aby mu jako prorokům dal poselství pro lidstvo?

Jeho srdce netoužilo po penězích, statcích a vážnosti mezi lidmi. Vábící světské postavení odřekl a celý další život zasvětil onomu božskému hlasu srdce.

Různá náboženství, vznikající různorodými kulturami dávají člověku naději, že ho NĚKDO VIDÍ, sleduje jeho počínání a posléze hodnotí. Je to vždy někdo neviditelný, je to síla a moc, dávající pokyny k žití a je samozřejmě spravedlivá. A to je právě to Tajemno, které lidskou duši vzněcuje a vyzývá k hledání.

Čerpáme-li u východních Mistrů, pozorujeme probouzení ducha a jeho možnosti, neboť oni se snaží o vítězství svého ducha nad hmotou a nad mnohdy pro tento účel nežádoucími přáními a touhami své dosud nevyzrálé duše.

Podíváme-li se k druhé veliké skupině lidstva, jsou to křesťané různých církví, jejichž základem je vždy Ježíš, který jako bohočlověk, nosil v sobě centrum zosobněné Boží lásky a nazýval ji Otcem.

Předsevzal si, že i když věděl, co ho v lidství čeká, vždy konat jen Boží vůli. Zvítězil, dokázal zachovat své myšlenky i skutky čisté, proto jeho tělo mohlo být třetím dnem Boží silou rozloženo a přidáno k Ježíšově Duchu jako Jeho šat. Rozklad hmoty byl však provázen silným světlem, které vyděsilo hlídkující římské vojáky…

A tak dále, jak popisují poslední dvě kapitoly konečného 11. dílu stěžejního díla Velkého Janova evangelia, které jsou přílohou tohoto článečku.

Lidé si však svou svobodnou a nikým nedotknutelnou vůlí vytvořili jinou verzi jak důvodu obvinění, tak ukřižování a nakonec i radostné zmrtvýchvstání a vzkříšení a to na základě získaných znalostí o možnostech uskutečnění, informací z různých zdrojů a dedukcí rozumu…

Čtenáře elektronicky nyní vydané knížky paní Marty Mokré s názvem POUTNÍK však čeká překvapení. Pojednává se v ní o Ježíši, mrtvém jen zdánlivě, kterého Nikodém tajně s pomocníky vyzvedl z hrobu, pomohl mu v návratu zdraví a Ježíš potom žil v částečném utajení na jiném území, kde vyučoval lásce a oddanosti Bohu. Nakonec se vrátil „domů“ to je do míst, kde byl dříve vzděláván esejci a Mistry východu.

Proč byla tato knížka vůbec vytvořena a vydaná zrovna v předvelikonoční době, kdy se křesťané chystají na velké oslavování zmrtvýchvstání a vzkříšení Ježíše?

Záměr ROZKOLÍSAT víru křesťanů? NE, ROZHODNĚ NE! Může uvést v pochybnosti nanejvýš křesťany dosud plně nechápající záměr Boží a z něj vyplývající význam Ježíše Krista, neakceptující Jeho rady pro získání podobnosti obrazu Božího. Nemohou pochopit možnosti Ducha na rozdíl od možností lidských. Neobsáhli veškerou sílu a moc Ducha Božího, a ani nepochopili hodnotu Jeho lásky k nám. Proto jim připadá toto tvrzení křesťanů za nemožné a své důvody považují rozumem za logické.

Román je však prosycen láskou k Ježíši, a některé výroky jsou tak pravdivé, až rozteskní naše srdce. Uvažující čtenář může přijít s otázkou: „Nemůže být tato kniha, právě nyní vydaná, posilou pro člověka, nemohoucího pochopit možnost vtělení božství do člověka Ježíš? Je hoden odsuzování jiných křesťanů?“

Odpovědí mohou být Ježíšova slova zaznamenaná Lorberem:

„KDYŽ NĚKDO NEMŮŽE PŘIJMOUT MÉ BOŽSTVÍ, JE TO VŽDY MENŠÍ NEDOSTATEK, NEŽLI KDYBY NEUZNAL DUCHA, KTERÝ JEJ STVOŘIL.“

Další pro nás poučná slova k reptajícím učedníkům:

„PROČ REPTÁTE, VĚNUJI-LI SE VÍCE ŘÍMANŮM I KDYŽ JSOU POHANÉ, MAJÍCÍ NĚKOLIK BOHŮ? JE TO POUHÁ NEVĚDOMOST, V PRAVÉ CHVÍLI BUDOU POUČENI O JEDINÉM BOHU. DŮLEŽITÉ JE, ŽE JSOU OCHOTNI SE NĚKOMU, NEBO NĚČEMU VYŠŠÍMU PODROBIT.“

Ještě několik vybraných soukromých sdělení poslední doby:

- *Jsem slyšitelný každému, kdo je otevřen Mé lásce.*
- *Neodlučuj se ode Mne, nejsi dostatečně silný, abys unesl tíhu a sílu zla.*
- *Půst ze srdce a půst dle předpisu je velký rozdíl s různým výsledkem.*
- *Rovněž tak je tomu i s modlitbou. Nepřistupujte k ní, nejste-li dostatečně přesvědčeni o své oddanosti Mně za každé situace.*

- *Víra z lásky vede k poznání, víra z rozumu vede k zátarase v srdci.*
- *Byla vám dána příležitost odstraňovat ze své duše nečistoty – a razit si cestu zpět do blízkosti Boží.*
- *Pohodlností a liknavostí vycházející z nevědomosti je možno promarnit příležitost a čas.*

Ať již se brodíme cestou judaismem, východními naukami nebo křesťanstvím, je vždy nejvýše ceněna láska k bližnímu a z ní láska k Bohu, jež nedává nikomu možnost vzájemnému nadřazování, či ponižování. Tabuistická doba, poukazující na Boží tajemství je za námi a nyní, plné informace o nezkreslených skutečnostech otevírá lidem oči právě uvedené Nové zjevení. Působí jako osvěžující vánek, probouzející znavené, lhostejné, zatvrdlé, až zkostnatělé duše.

Děkujeme Ti, Bože, za umožnění návratu do míst tolik blažených Tvou přítomností.

Přeji všem pěkně prožité sváteční velikonoční dny v plném porozumění jejich významu, přinášející uklidnění úzkostlivé a strachující se duši.

BÍLÁ SOBOTA

Velmi dobrý, požehnaný bílý Den,

tento pozdrav náleží dnešnímu křesťanskému svátku. Dnes je Bílá sobota, v chrámech se po celý den neslouží mše a bylo by tomu tak i kdyby nebyla epidemie, neboť slavná vigilie začíná až po setmění. Po celý den mlčí zvony, v tichu jara všechno něco velikého očekává. I příroda utichla, jako v přítomnosti zemřelého. Avšak, když se večer setmí, v nejhlubší tmě náhle vzejde ve tmě Světlo, symbol Vzkříšení. To je smysl veliké bílé vigilie, kterou slaví křesťané o tomto krásném svátku, když přicházejí se svícemi do temného chrámu. Obřad pokračuje téměř ve tmě, jen svíce na oltáři a v rukou věřících plápolají, varhany tiše očekávají svůj okamžik.

Pak v jediné chvíli se varhany nadechnou, celý chrám se rožne, vše zaplaví světlo, radostný jásot varhan a hlasů přítomných na vigilii. Právě vzešlo Světlo Vzkříšení. Lidé šťastně vítají Zmrtvýchvstalého. Nově příchozí do církve, bíle odění, skládají křestní slib, jsou voláni jménem a křtěni.

Barva svátku a obřadu vigilie je bílá nejen pro bílé roucho nově pokřtěných na znamení nevinnosti a zřeknutí se temnoty, ale i všechna obřadní roucha a chrámové textilie jsou bílé. Historicky je sobota bílá od svého významu jako sváteční den čistoty zasvěcený Hospodinu vědoměji a intenzivněji než ostatní dny v týdnu. Je to šábes judaismu. Bílá sobota tak může být chápána i jako křesťanský šábes šábesů.

Bílá vigilie, obřad světla je pradávné mysterium, starší než se běžně uvádí. Vychází z poznání, že se člověk při tomto obřadu skutečně může se Světlem Vzkříšení setkat nebo alespoň zatušit přítomnost čistého duchovního světa, na kterou již nikdy nezapomene. Může zatušit co znamenají slova:

"KÉŽ ZAZÁŘÍ TI KRISTUS A VZEJDE TI SVĚTLO".

Jarmila

NÁBOŽENSTVÍ PRO NEVĚŘÍCÍ

Dan Novotný

Aby se lidé dobře orientovali ve svém životě, často je pro ně výhodné mít nějakou "mapu" toho, jak to na světě je. Také je napadne, že po těchto věcech pátrali již lidé před nimi a tím pádem by při hledání nemuseli být sami a mohli by se napojit na nějaký již existující systém. Náboženské systémy tady na Západě většinou předkládají nějaká svoje dogmata k uvěření. Jenže: co když je hledající člověk takového typu, že není schopen uvěřit, dokud se osobně nepřesvědčí? Zkrátka onen "dar víry" nemá?

Nemusí to být vůbec jeho "chyba", prostě na světě narazil na tolik různých lží, podvodů a zavádějících či chybných informací, že je nejistý, zda to, co je někde předkládáno, je skutečně prospěšné a pravdivé. Když jsem byl na přednášce o diamantovém buddhismu, tak přednášející popsal, že existují dva druhy náboženských systémů: buď založených na víře nebo na zážitku. Ty založené na zážitku předkládají nějakou praxi, nějaká duchovní cvičení, po nichž cvičící skutečně zažije, osahá si, pocítí, onu skutečnost, o níž má danou informaci získat. Ovšem buddhismus vznikl na Východě a tak má kolem sebe trochu jiný "ekosystém" a předpoklady, někdy se těžce roubuje do západního prostředí. Možná je to "díra na trhu", vymyslet nějaký zážitkový náboženský systém západního typu, ať by již vycházel např. z křesťanské meditační praxe (exercicií), nebo byl budován úplně od začátku.

Podle mě by se totiž principy vědeckého výzkumu mohly používat i v duchovní praxi, ne jen např. v přírodních vědách: sám jsem takového "nevěřícího", pochybujícího typu a teprve když se o něčem "vědecky" přesvědčím, jsem schopen to zahrnout do svého světonázoru. Jsou tu samozřejmě další úskalí: co například halucinace či jiné chybné vnímání? Nebo co když si částečně svými názory a myšlenkami sami tvoříme svoji realitu, takže pouze uvidíme to, co jsme si tam sami přidali a jen se přesvědčíme o tom, co jsme si mysleli předtím?

Nerad bych, aby tato úvaha na závěr dopadla do nějaké skepse, jako že poznatelné není vůbec nic ... sám jsem již na cestě dlouhou dobu a moje ostatní díla jsou někdy střípky objevů a postřehů z této cesty: proto vám všem přeji radostné a zajímavé zkoumání světa okolo i svého vnitřního světa.

MÁME MILOVAT I SVOJE NEPŘÁTELE?

Luděk Pivoňka

Když se podíváme do Matoušova evangelia, najdeme tam Ježíšovo tvrzení: „ Slýchali jste, že bylo řečeno: ‚Miluj svého bližního a svého nepřítele měj v nenávisti.‘ “ (Mt. 5,43). Tento výrok ale nenajdeme nikde ve Starém zákoně. Pravděpodobně pochází z esejských textů, kde podobná slova opravdu existují.

To by mohlo naznačovat, že Ježíš Esejce znal a chtěl polemizovat s jejich uvažováním. On oproti nim vyhlašoval, že je lepší nepřátele milovat, neboť Bůh je Bohem všech a nikoliv jen těch dobrých.

Můžeme si nyní položit otázku: Je tedy reálné milovat i svoje nepřátele, nebo je to jen Ježíšovo utopické přání? Jak by se takováto láska prakticky projevovala? Mohli bychom se například upřímně radovat, že nám druzí lidé způsobují bolest a trápení? Myslím, že těchto lidí bychom našli jen málo.

Přesto mít v srdci nenávist a pomstu také není příliš prospěšné. Nenávist zatemňuje duši a způsobuje rozmanité psychosomatické nemoci. Pomsta zase vytváří koloběh násilí, který pak nemá konce. Pokud ale chceme svět lepší, mohli bychom i nadále mít rádi svoje bližní, ale také mít soucit se svými nepřáteli a přát jim vše dobré. Byl by to první krok, jak pomoci zlému člověku k jeho proměně. A to je to podstatné.

Každý člověk je vzácná bytost, která se může stát duchovně dokonalou, jako je dokonalý sám Bůh. Všichni můžeme být zušlechťováni kontakty s druhými lidmi. Tam se totiž kalí naše charaktery a na nich opravdu záleží. Po smrti si toho příliš neodneseme, ale charakter ano. Pamatujme tedy na svoji duši, dokud ještě máme čas svoje životy měnit. Pak už jen budeme sklízet to, co jsme předtím zorali a zaseli.

DOBRÉ ZPRÁVY

Petr Samojský

„Chceš napřed dobrou, nebo špatnou zprávu?“ Už jste to také určitě mnohokrát slyšeli, a není to pak snadná volba.

Ano, jsou dobré zprávy a špatné zprávy. Ale platí zároveň, že vždycky záleží na vysílači a na přijímači. A my jsme obojí – když něco sdělujeme, tak vysíláme, a když posloucháme, tak přijímáme.

Z té prosté skutečnosti vyplývá, že jsme do značné míry odpovědni za stav své duše, protože někdy kolem nás mohou, jak se říká, lítat negace, ale my se naladíme tak, že se nás nedotknou.

Jindy sice zase naopak, ale to už je právě ta výzva! Proč neprokládat svůj život sdílením radosti, pohody a zrnek moudrosti?

VESNA, BOHYNĚ JARA

Sofia Pavala

Včera ke mně přišla pootevřenými dveřmi Vesna, bohyně jara, a závan všech lučních vůní tančí po místnosti! Usmála se na mě a šibalsky mrkla modrým očičkem: „Máš zaracha, viď? Já jsem vám to naznačovala, ale když vy lidé si prostě nenecháte ani naznačovat… Můj zdvižený prst znamená, tato cesta není správná! A jak říká jedno přísloví, i slepá ovce může mít jedno bílé a druhé černé jehně…“

Zastyděla jsem se za nás. Nevěděla náhle, co odpovědět. Všechno jako by se zastavilo, zpomalilo. Lidé přestali všude běhat, auta jezdit, letadla létat. Karanténa. Centra měst jsou prázdná a klidná, majestátní budovy najednou dýchají svým tajným životem. Kde jsme my, lidé, kteří se ještě před týdnem tlačili v metru, ve spěchu do sebe strkali na ulicích a chvátali – kam? Někam!

Čas se náhle kamsi vyklonil, jako když z okénka ujíždějícího vlaku sleduje koleje a teď funguje, jako všechno kolem, v nouzovém režimu. A možná právě Teď se mnohým otevírá nová verze toho, jak bytostně prožívat svoje pobývání tady. Všechno je nachystané pro naši změnu a transformaci.

Proč? Protože my lidé jsme součástí tohoto světa, svět není mimo nás. Jako jsem já ve světě, tak svět je ve mně. Jsme součástí přírody každou svou částečkou. Tím, kým jsme, se stáváme jedině díky komunikaci se živými bytostmi, a vytváříme tak spojení v síti života a vzájemné propojení celou naší planetou. Jsme součástí společnosti a společně zodpovědní za své lidství. Naší správnou cestou je směřování k soudržnosti a celistvosti celého systému vesmíru. Neexistují žádné absolutní hranice a rozdělení, jsou to jen body a místa přechodu. Naše rodiny, naši přátelé a blízcí jsou právě tak naší součástí v složité síti vztahů, jako jsou naše oči nebo mozek námi. Patříme si vzájemně.

Marnivá snaha prosazovat svoje Já a soutěžit proti druhému Ty je špatná volba, protože se tak poškozuje celistvost. Bezohledným prosazováním svého zájmu ublížím druhému, narušuji tak Celek. Poškodím-li tebe, svého bližního, uškodím tak i sobě. Velmi jednoduchá logika chodu věcí. Každá naše laskavost ale i každý špatný čin namířený proti druhému píše novou budoucnost. Spolupráce a mezilidská součinnost je prvotním a zdravým požadavkem naší nové doby, která právě teď otevírá dveře. Otevřete oči, ty dveře jsou právě tady. No tak, otevřete svoji mysl a do těch dveří vstupte!

Jsme součástí toho samého Celku, spolupráce znamená empatii, vstřícnost, porozumění a s radostí říkám to slovo nejdůležitější: LÁSKU. Milovat svůj život znamená milovat to, čeho jsme součástí, milovat bližní. Být zdravý je dnes aktuální úkol, každému kolem sebe přejeme hodně zdraví a myslíme to ze srdce a upřímně, stejně tak, jako ostatní přejí totéž i nám. Být zdravý předpokládá žít v harmonii se skutečností, netoužit po malicherných věcech. Objevovat prostou krásu světa v proměnlivosti trvání, tak jako děti, a hledat v sobě posvátnou úctu k darům. Vidět, slyšet, přivonět, příroda jsme i my sami a Vesna je nádhernou a štědrou bohyní!

Každý zdravý člověk radši dává, než vlastní. Dávání je tvůrčí akt na rozdíl od vlastnění, které v sobě skrývá plíseň ulpívání. Hromadění majetků a věcí kolem nás vytváří bariéru a mezi lidmi klade hranice. Jedině takové společenství lidí, pro které má dávání vyšší hodnotu než pochybné vlastnění, je zdravé společenství. Společenství, kde upřímnost a solidarita, porozumění a empatie, součinnost a prohlubování dobrých mezilidských vztahů vytváří jemné, ale silné pouto lásky mezi jeho členy. Jedině taková společnost, založená na sdílení a vzájemné spolupráci pro

dobrý život na naší planetě, je cestou k soudržnosti, celistvosti a zdravému chodu vesmíru. Pojďme si takové Společenství vytvářet spolu!

„Ty dveře jsou tady, můžete vkročit dál…“ laskavě mi pokynula moje vzácná návštěvnice, bohyně Vesna.

KONCERT PRO JEDLÍKA, TALÍŘE A PŘÍBOR

Petr Samojský

Vešel jsem do restaurace a koukám, kde je volno. Tady sedí zamilovaná dvojice u vína, tam pán s talířem svíčkové, vzadu pár dalších lidí. Usadím se u volného stolu, objednám kávu a píšu si něco. Po chvíli mi zrak padne na vedlejší stůl, kde pán pojídá guláš. To je divné, před chvílí jedl svíčkovou – nebo to je už někdo jiný? Ale není. Pán dojí a objednává si, tentokrát něco s rýží. Po chvíli, to už jsem na odchodu, si přiobjednává další rýži. Trochu ve mně hlodá zvědavost: až odejdu, objedná si něco dalšího? Samozřejmě vím, že gurmáni hodují o více chodech, jenže pak se nejí vše. Ale sníst tři komplet porce?

UKŘIŽOVANÁ SVOBODA A NADĚJE TRUBADÚRA

Sofia Pavala

Dovolte mi v duchu lehkého tónu fejetonu jedno trpké konstatování. Jednání poslanecké sněmovny je krutá a bizarní reality show. Varování devíti z deseti psychologů: pokud si chcete zachovat zdravý rozum, víru v dobré prospívání dnešní společnosti, přesvědčení o správném rozhodování těch, co rozhodují – NEPOUŠTĚJTE SI ZÁZNAM Z POSLANECKÉ SNĚMOVNY!

Naší společností zmítá covidový chaos. Před rokem jsme věřili, že když všechno uděláme tak, jak nejvyšší špičky naší vlády vymyslí a vyhlásí, zvládneme to. Dnes jsme přesně o rok dál a někde zcela jinde. Jsme vagónem na slepé koleji, která nevidí na cestu.

Nejsme svobodní, naše těžce během historie vydobytá svoboda člověka visí ukřižovaná na křižovatce významného milníku našich cest.

Kudy půjdeme dál a jak se vyrovnat s krizí autorit, která zlomila důvěru občanů našeho státu v dobré vedení a směřování?

Kde je naše skutečná a osobní svoboda?

Neužíváme si, co nám dříve dělalo radost a bylo tak samozřejmé. Zajít s kamarádkami na kávičku do dobré kavárny – je zavřená. Nový film, popcorn a coca-cola s dětmi v Cinema City, kouzlo hudebního festivalu, páteční rituál na jedno pivo do své hospůdky, zaplavat si v bazénu, zaběhnout do posilovny vykonat něco správného pro své tělo nebo zahřát se do sauny anebo jen tak pobejt s lidmi, které máme rádi…

S trudomyslnou nostalgií trubadúra dnešní doby, který skládá písně o lásce a o naději, bych ráda i teď, kdy trávíme 3 týdny izolace v rámci okresu a spousta dalších omezení, zákazů a příkazů, vyzvala k trpělivosti, ohleduplnosti a poslušnosti nejen těmto vládním nařízením, ale hlavně svému vlastnímu „zdravému rozumu“. Toho zdravého rozumu, který je opozitem civilizačnímu syndromu dneška: covidovému rozumu. Virus covid-19 se podle vědců chová nepředvídatelně a mění grimasu a plášť v kontextu přísloví kam vítr, tam plášť. Podobnost s přirovnáním k poslanecké sněmovně v úvodu je čistě náhodná…

Vrátím se k otázce, kterou si sama kladu: kde je naše skutečná svoboda?

Tkví v našich morálních hodnotách, je zakotvená v našich etických principech, je založená na pevných pilířích naší víry, respektu k druhému člověku, sociální spravedlnosti a úctě k životu a stvoření. Naše osobní svoboda spočívá v nesobeckém jednání a rozhodování a vztahuje se k dobrému obzoru Přístavu naděje, který je naší společnou duchovní hodnotou a symbolem.

Posílám vám tolik lásky a naděje, kolik jen budete v těchto dnech potřebovat, a jako záložní rezervu ještě jedno silné přání: držme se dobré naděje čestným a zdravým rozumem a zvládneme to líp.

LÁSKYPLNĚ …

Vlastík Krejčí

Láska je důležitým prvkem v našem životě. Nenechme se tedy zmást každodenním shonem.

Především bychom si měli uvědomit, že tady je, existuje, určitá láskyplnost, na které jsme všichni závislí, a na kterou v našem nejproduktivnějším období máme tendenci zapomínat. Býváme příliš často přehlceni vlastním egem, vlastními titěrnými cíli, které naše mysl sleduje, až příliš často na to, abychom si byli vědomi té nejsilnější síly, která ovlivňuje nás všechny.

Jak dramaticky se ovšem jakákoli situace náhle promění, když jí dáme jiný kontext! Jak mnoho věcí se změní, když si v situaci, kde jsme zarputilí, neteční nebo tzv. „důležití“, uvědomíme sílu pojmu lásky, sílu láskyplnosti a dobroty a dokážeme svůj postoj proměnit tímto směrem.

Tvrdostí může člověk získat mnoho, velmi mnoho, ale nikdy ne štěstí. Může tvrdostí dobýt celé impérium, ale jediné, co si odnese, bude možná pocit slasti, ale nikoli štěstí. A ten pocit slasti opět ztratí, jako ztratí ono impérium, protože stejně se na světě vše neustále proměňuje.

Velmi snadno se stane, že jsme při každodenním prožívání uzavřeni v kleci rozumu. V našem vědomí, v tom, co vlastně v daný okamžik vnímáme, se neustále vynořují další a další myšlenky, podléháme tomuto procesu, vytváříme nebo spíš přejímáme názory, naše bytí se děje v tomto kotlíku bublajících úvah, a co navíc – identifikujeme sami sebe s tímto chaosem.

Přitom když chcete gestem vyjádřit „já“, ukážete prstem k hrudi, ne k hlavě. Čili k srdci, ne k mozku.

Láska je důležitým prvkem v našem životě. Nenechme se tedy zmást každodenním shonem, uvědomujme si ji, nezapomínejme na ni, ani v této nelehké době.

A tihle dva si povídají,
rozestupy nedělají ani roušky nemají.

Mají spolu potěchu,
nemusí se chránit ani virům bránit,
protože jsou z ořechu.

Vzhledem ke koronavirové epidemii v současnosti v Brně fyzická unitářská shromáždění neprobíhají. Pro setkávání po zoomu, pomocí telefonu (běžné nebo konferenční hovory), je preferovaný náš běžný čas v pátek od 17:00 do 19:00 hodin.

Více informací a tipů se dozvíte na facebooku, na našich webových stránkách, nebo na stránkách unitarie:

www.facebook.com/UnitariaBrno

brno.unitari.net

Stránky NSČU, odkud se dostanete také do jiných obcí:

www.unitaria.cz

Můžete nám také napsat na mailovou adresu:

unitaria.brno@seznam.cz

Blog unitářských duchovních:

pospolu.unitaria.cz

Vydává Obec unitářů v Brně. Redakční rada: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná, Bc. Daniel Novotný,Ing. Dalibor Halouzka, Ing. Pavel Sedlák

Za obsah článku nese odpovědnost jeho autor.

MK ČR E 16083